

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 stycznia 2015 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi zasądził od pozwanej J. K. na rzecz powoda AGIO Wierzytelności Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w W. kwotę 1330,90 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 29 października 2013 roku do dnia zapłaty oraz orzekł o kosztach procesu.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana, wnosząc o jego zmianę poprzez rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty.

Skarżąca podniosła zarzut nieuwzględnienia przez Sąd zgłoszonego przez nią wniosku o rozłożenie długu na raty.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Ustalenia faktyczne, jak również ocena prawna przedstawiona w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia przez Sąd Rejonowy, znajdują pełną akceptację Sądu Okręgowego.

Podniesiony w apelacji zarzut okazał się bezzasadny, albowiem Sąd Rejonowy trafnie uznał, iż w okolicznościach rozpoznawanej sprawy brak było podstaw do rozłożenia zasądzonej w wyroku kwoty na raty.

Dla uzasadnienia tego stanowiska zachodzi potrzeba wyjaśnienia, że ustanowiona w art. 320 k.p.c. instytucja rozłożenia na raty zasądzonego świadczenia ma charakter wyjątkowy, gdyż może być zastosowana jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach. Wymienioną przesłankę uważa się za spełnioną wtedy, gdy w chwili wyrokowania są podstawy do przyjęcia, że ze względu na sytuację majątkową dłużnika wyrok zasądający całe świadczenie stanowiłby tytuł egzekucyjny bez szans na realizację. Prowadzenie egzekucji w tym zakresie narażałoby w takiej sytuacji wierzyciela na nieefektywne wydatki egzekucyjne, a dłużnika i osoby pozostające na jego utrzymaniu na utratę podstaw egzystencji. Przy tym ochrona jaką zapewnia pozwanemu dłużnikowi art. 320 k.p.c. nie może być stawiana ponad ochronę wierzyciela w procesie cywilnym.

Przenosząc te rozważania natury ogólnej na grunt rozpatrywanej sprawy wyrazić należy przekonanie, że pozwana nie wykazała podstaw do zastosowania art. 320 k.p.c. Skarżąca po raz pierwszy zgłosiła żądanie rozłożenia świadczenia na raty w sprzeciwie od nakazu zapłaty i w dalszym toku postępowania poza przedłożeniem zaświadczenia o wysokości renty nie przedstawiła żadnych konkretnych okoliczności przemawiających za jego uwzględnieniem. Pozwana nie podjęła minimalnej inicjatywy dowodowej w tym zakresie, nie skorzystała zresztą z takiej możliwości podczas rozprawy i nie stawiała się na wyznaczonym w tym celu terminie. Na okoliczności przemawiające za uwzględnieniem wniosku o rozłożenie na raty nie naprowadziła skarżąca także w apelacji. Wysoki poziom ogólności jaki cechuje wywiedzioną apelację nie pozwala z kolei dopatrzeć się w sprawie wypadku szczególnego uzasadniającego zastosowanie art. 320 k.p.c. Można jedynie domyślać się, że w przekonaniu pozwanej za rozłożeniem świadczenia na raty przemawia niemożność finansowego przygotowania się do spłaty długu, nie daje to jednakże podstaw do oceny jej rzeczywistej sytuacji ani stwierdzenia jakie konkretnie okoliczności realnie wyłączają możliwość pozyskania przez nią środków w wyznaczonym terminie. Słusznie podkreślił Sąd Rejonowy, że to na pozwanej spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie, a Sąd rozpoznający sprawę nie jest władny w tym wyreczyć strony. Sama zaś okoliczność, iż wykonanie finansowego obowiązku wobec powoda będzie trudne nie może stanowi samoistnej przesłanki rozłożenia zasądzonej kwoty na raty.

W tej sytuacji jedynie w gestii wierzyciela pozostaje decyzja co do ewentualnego umożliwienia pozwanej ratalnego spłacania należnego mu świadczenia i ewentualnego zawarcia porozumienia dotyczącego spłaty długu po uprawomocnieniu się wyroku.

Mając powyższe na uwadze, z mocy art. 385 k.p.c. orzeczono jak w punkcie 1 sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 6 pkt 2 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (Dz.U. Nr 163, poz. 1349 ze zm.) stosownie do wyniku postępowania. Na koszty postępowania apelacyjnego złożyła się kwota 90 złotych kosztów zastępstwa procesowego.